

Copyright@ Monica Ramirez, prima ediție
Abyss, Blue Ink Waters Press, 2012

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019
pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAMIREZ, MONICA

Abis / Monica Ramirez ; trad. din lb. engleză realizată de autoare. -

București : Editura Up, 2019

ISBN 978-606-94766-5-9

821.135.1

Coperta/Tehnoredactor: Silvia Furnea

Redactor: OANA ARION

Bun de tipar: februarie 2019

Tipărit în România

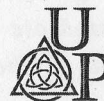
Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

ABIS

*Seria Alina Marinescu
volumul 5*

Traducere din limba engleză realizată de autoare

București 2019

PARTEA ÎNTÂI

TOLERANȚĂ ZERO

Când privești în abis, abisul privește prin tine.

Friedrich Nietzsche

— CUM TE SIMȚI?

Niciun răspuns.

— Hassan, ești pregătit?

— Mi-e frică...

Vocea gătuită rezonă cu ecou între pereții camerei goale.

Tânărul tremura rușinat, cu ochii închiși și capul plecat. Partea superioară a corpului părea nefiresc de voluminoasă în comparație cu picioarele subțiri. O mână i se așează pe umăr și-l strânse încurajator.

— Să nu-ți fie rușine că ți-e frică, fiule. Frica face parte din noi toți, spuse o voce, rostind cuvintele cu o ritmicitate aproape hipnotică. Adevărata valoare a unui bărbat constă în determinarea cu care-și învinge frica.

Tânărul își ridică capul și luă mâna pentru a o duce la frunte într-un gest de adulare.

— Tu ești Cel Ales și mi-ai dat un scop în viață, șopti cu ochii în lacrimi. Nu-mi doresc decât să mă sacrific pentru războiul sfânt și să-i onorez pe cei care s-au jertfit înaintea mea. Simt că le pângăresc amintirea cu frica mea.

Bărbatul îi puse mâna pe cap cu blândețe, ca și cum l-ar fi binecuvântat.

— Cred în tine, îi spuse cu simplitate.

Rămaseră tăcuți pentru câteva momente. Hassan se relaxă treptat. Îl învățaseră cum să-și învingă frica. Acum nu trebuia decât s-o facă. Îl învățaseră calea cea dreaptă și acum nu trebuia decât să-și joace rolul important. Sosise momentul adevărului. Gratitudinea îl copleși, restabilindu-i încrederea în sine. Un val de curaj și determinare îl străbătu prin tot corpul.

— Sunt pregătit, spuse pe un ton ferm, privind în ochii Celui Ales.

— Da, fiule. Ești pregătit.

Cei doi ieșiră din cameră și străbătură un hol lung, oprindu-se în fața unei uși. Nu mai schimbară decât o privire înainte ca Hassan să deschidă ușa și să intre. O încuie după el, așezându-și palma pentru câteva secunde pe lemnul lăcuit în semn de rămas bun.

În centrul camerei se dădea o luptă mută și disperată. Un bărbat legat de un scaun, cu un sac negru tras pe cap, se zbătea cu o frenezie inutilă, nereușind să lărgească frânghiile cu care-i erau imobilizate mâinile și picioarele și nici să clintească scaunul fixat în niște suporturi metalice pe podea.

Hassan se îndreptă către camera de luat vederi amplasată în centrul încăperii și protejată de un geam antiglonț. Ajustă puțin imaginea și porni înregistrarea, ocupându-și locul în spatele bărbatului. Îi scoase sacul negru de pe cap, cu privirea fixată în teleobiectivul camerei de luat vederi. O fâșie lată de bandă adezivă îi acoperea gura prizonierului, care urlă înăbușit.

— Acest politician a comis crime de neiertat împotriva Islamului, spuse Hassan într-o engleză destul de bună, cu un puternic accent arab. Sistemul corupt nu e în stare și nici nu e interesat să-l pedepsească. Noi suntem în stare. Noi suntem interesați.

Bărbatul de pe scaun începu să transpire abundent. Ochii în care se oglindea teroare pură aproape îi ieșiseră din orbite.

— Drept pedeapsă pentru crimele pe care le-a comis, acest politician a fost condamnat la moarte. Această filmare e un avertisment pentru toți cei care doresc să-i calce pe urme.

Hassan îi smulse condamnatului banda adezivă ce-i acoperea gura. Bărbatul începu imediat să ceară îndurare și să urle cât îl țineau plămânii, împrăștiind salivă în toate direcțiile.

Hassan își deschise jacheta neagră, dând la iveală explozibilul înfășurat în jurul toracelui. Fără să ezite, ridică mâna dreaptă în care ținea detonatorul și puse degetul mare pe butonul roșu. Bărbatul de pe scaun deveni isteric, luptându-se inutil cu frânghiile ce-l imobilizau.

Hassan inspiră adânc.

— În numele lui Allah, spuse pe un ton ferm. Apoi închise ochii și apăsă butonul.

DAU drumul la apă fierbinte pentru a umple cada imensă îngropată în podea, sunetul cristalin dezintegrând liniștea perfectă din jurul meu. Inhalez adânc aroma spumei de baie înainte să torn o cantitate generoasă. Aprind câteva lumânări și sting lumina, urmărind umbrele tremurânde de pe pereți. Semiîntunericul și apa fierbinte mă ajută mereu să mă relaxez. Halatul din satin îmi alunecă de pe umeri, aterizând pe gresia rece. Simt un fior pe șira spinării pe măsură ce mă afund în apa fierbinte. Căldura mă învâluie, alinându-mi starea permanentă de neliniște.

Îndoiala mă chinuie neîncetat în ultimul timp. Mintea mi-e amorțită... acolo unde cândva existau răspunsuri, acum nu mai există decât spații goale. O atingere, un miros, o imagine, un stimul care în mod normal mi-ar fi provocat o emoție ori măcar o amintire, acum nu-mi mai aduce decât... nimic. Sunt înconjurată de o nebuloasă tăcută. Nu simt nicio emoție, nu am nici măcar o urmă vagă de sentiment. Ceva a murit... ceva în adâncul sufletului meu s-a stins precum o lumânare în ploaie. Ce se întâmplă cu mine? Am citit o parabolă odată... parcă era japoneză? Nu-mi mai aduc aminte, dar îmi amintesc cuvintele de parcă cineva mi le-ar fi înrustat în creier. „Un om s-a trezit dintr-un vis în care era fluture, întrebându-se dacă nu cumva e de fapt un fluture care visează că e om.” Cam așa mă simt și eu în ultimul timp... nici om, dar nici fluture. Sunt ceva între, poate umbra unei fantome.

Întind mâna după buretele de baie și-mi frec brațele cu putere, senzația aspră aducându-mi alinare. Măcar e ceva ce pot simți cu adevărat. Mă simt de parcă m-aș fi pierdut în propria-mi minte. O parte din mine e convinsă că știu ce fac și că ceea ce fac e bine, în timp ce o altă parte e înmărmurită de frică precum un copil pierdut în beznă. Confuză. Partea înfricoșată din mine e

convinsă că am făcut ceva îngrozitor de rău și de greșit, dar nu-mi pot aduce aminte ce anume.

Oftez din greu, simțind în mod instinctiv că în mintea mea se dau războaie cumplite pe care nici măcar nu le percep la nivel conștient. Câteodată simt că o ceață densă și gri se luptă să-mi amortească absolut toate simțurile și gândurile. Fiecare mișcare pe care o fac. Ce naiba mi-au făcut?

Senzația de alinare începe să se diminueze pe măsură ce apa începe să se răcească. Ies din cadă și în drum spre dormitor mă înfășor într-un halat pufos de baie. Materialul moale îmi mângâie pielea goală și...

Brusc, un fragment de amintire mă izbește în plexul solar... Oameni fără fețe, mai mult niște siluete îndepărtate... întuneric, frică, nesiguranță... Știu că răspunsurile sunt îngropate adânc în mintea mea. Și în vise. Dar când mă trezesc, nu-mi mai amintesc decât imagini disipate care nu au niciun sens. Mă îngrozesc, dar sunt singurele umbre vagi de indicii pe care le mai am că ceva e foarte în neregulă cu mine, așa că într-un fel le și prețuiesc. Dar indicii în legătură cu ce?

Mă opresc în mijlocul camerei întunecate, încercând să identific o emoție. Confuzia e dominantă și nu înțeleg ce se întâmplă. Sunt tot mai nefericită și trăiesc într-o permanentă stare de teroare. Depresia îmi dă târcoale precum moartea și nu reușesc s-o țin la distanță decât cu ajutorul activităților fizice intense. Mă simt bine doar atâta timp cât îmi torturez corpul cu antrenamente ucigătoare, de parcă asta m-ar umple cumva cu un sedativ menit să-mi atenueze durerea permanentă din suflet. Devin fericită și strălucitoare, chiar dacă într-un fel oarecum isteric. E un sentiment fals și alert provocat de un ceva ce poate fi asemuit cu un drog sintetic. Probabil din cauza asta sunt atât de dependentă de antrenamentele mele interminabile.

Nu-mi amintesc cum eram înainte, dar acum știu că mi-e frică de întuneric. Dacă mă antrenez ori dacă muncesc, pot ține întunericul la distanță. Dar când nu am nimic de făcut, falsa fericire se topește precum gheața la soare, lăsând loc liber

umbrelor care mă bântuie. *Negura adâncă a disperării amenință să mă învâluie cu totul. Așa că nu mă pot opri din antrenament ori muncă, de frică să nu dispar cu totul în întuneric.*

Genunchii îmi cedează și mă ghemuiesc pe podea. Ce mi-au făcut? Mintea îmi oscilează printre gânduri ca și cum ar pluti printr-un plafon de nori. O amintire luptă cu disperare să ajungă la un nivel conștient.

Visez...

Mă aflu în fața unei uși grele din metal. Privesc printr-o fereastră rotundă într-o încăpere. Bataine e acolo. Aburi denși se ridică din podea în jurul lui. Îi strig numele, bătând cu pumnii în ușă, încercând cu disperare să ajung la el.

— Te iubesc, dulceața mea, îi aud cuvintele de despărțire, apoi aburul îl înghite cu totul.

Cineva din spatele meu îmi pune o mână pe umăr și-mi șoptește numele. Nu pot vedea cine e și nici nu mă interesează. Nu-mi doresc decât să pot trece de ușa care mă desparte de bărbatul pe care-l iubesc.

— Bataine, șopti Alina, trezindu-se în timp ce mâna de pe umăr începu s-o scuture tot mai tare.

Deschise ochii și zări fața zâmbitoare a bărbatului care-i bântuia visele, arabul ei de o frumusețe exotică. Era deja îmbrăcat în blugi și un tricou de un alb imaculat, pielea mirosindu-i a săpun. Părul lung îi prins ca de obicei într-o coadă împletită. Îl privi fix, încercând să-și suprimă teroarea inexplicabilă ce-o cuprindea ori de câte ori se trezea din somn și-l găsea lângă ea.

— Trezește-te, dulceața mea, îi spuse el pe un ton blând. Vino, ne așteaptă o zi mare.

Bataine o sărută fugăr pe buze.

— Îți aduc micul dejun. Ține minte, trebuie să discutăm cu Qasim înainte să pleci.

O mai sărută o dată pe buze, apoi părăsi dormitorul. Alina își masă tâmpile pulsânde. Îi povestise despre visele ei ciudate,

dar el zâmbise liniștitor și-o încurajase să-și ia în continuare medicamentele. Îl mințise că nu ratase nicio pastilă, dar adevărul era că nu le mai luase de ceva timp, aruncându-le pe furiș în toaletă. Nu-i plăcea senzația de amorțeală pe care i-o provocau. Își trase halatul pe ea și ieși pe terasă. Bataine aranja platourile cu mâncare pe masă, cu spatele la ea. Se apropie de el, înfășurându-și brațele în jurul taliei lui.

— Ce vrei la micul dejun? o întrebă el, privind-o peste umăr.

— Pe tine.

Cu el în brațe uita de toate incertitudinile și neliniștile ce-o torturau încă de când se trezise cu un an în urmă fără nicio amintire în afara lui. Bataine reprezenta singurul element cunoscut în locul acela bizar, unde oamenii se numeau luptători pentru Jihad și-l numeau pe el Cel Ales, tratându-l cu respectul cuvenit unui rege. Îi spusese că organizația lor se numea Al'Qaeda, singura ei verigă cu un trecut care dispăruse precum ceața dimineții. Dar Bataine rămăsese lângă ea pe tot parcursul drumului, ghidând-o prin hățișul de goluri negre unde ar fi trebuit să se afle amintiri, povestindu-i cum se alăturase războiului sfânt cu mulți ani în urmă. Și se potriveau perfect cu fragmentele ei de amintiri, explicând până și cum ajunsese să fie o mașină perfectă de ucis.

Bataine o luă de mână și-i depuse un sărut în palmă. Se răsuci cu fața la ea și-o sărută cu pasiune, lăsând-o fără suflare. Alina se ridică pe vârfuri, dorindu-și mai mult, dar el chicoti, dezlipindu-și buzele de pe ale ei.

— Timpul ne presează, dulceața mea, știi prea bine. O să avem suficient timp pentru asta mai târziu.

Alina oftă și se așeză la masă. Îl urmări cu privirea în timp ce-i încărca o farfurie cu fructe, brânzeturi și produse de patiserie, încercând să înțeleagă de ce i se strângea inima ori de câte ori îl vedea. Se sprijini de spătarul scaunului, ridicându-și privirea la cer, experimentând încă o frântură de amintire...

Lumină albă de neon... pe un scaun, mai mult moartă decât vie, cu mâinile legate la spate, transpirația rece lipindu-i părul

de față. Siluete neclare se învârt în jurul ei fără oprire, rostind cuvinte iar și iar, într-un ritm hipnotic pe care creierul ei obosit începe să-l adopte ca pe ritmul ei natural. Atât de obosită... atât de greu să se mai concentreze și să mai reziste împotriva cuvintelor ce i se impregnează în creier. O siluetă pășește în lumină. Șocul o izbește în plin când realizează cine este. Bataine...

Clătină din cap, negând înțelesul acelor imagini, dar adevărul era că nu mai putea deosebi visele de realitate.

— Alina?

Își coborî privirea la el, simțindu-se amețită. Bataine puse farfuria pe masă în fața ei, privind-o cu o expresie înțelegătoare.

— Iar ai avut visele alea ciudate, nu-i așa? Oftă atunci când ea încuviință din cap și-o mângâie pe obraz. Știu că nu-ți place să iei medicamente, dar e spre binele tău. Promite-mi că le iei când ne întoarcem și te întinzi puțin în pat.

— Promit.

— Mănâncă, trebuie să plecăm, îi zâmbi Bataine.

O oră mai târziu, Bataine își parcă mașina în fața unei clădiri ce părea o fabrică abandonată. În interior, însă, era altă poveste. Totul fusese proaspăt renovat și împărțit în dormitoare spațioase pentru membrii organizației Al'Qaeda. În momentul acela se aflau acolo în jur de treizeci de persoane, dar numărul lor varia în funcție de misiunile în care erau trimiși.

În general, Alinei îi revenea alcătuirea profilurilor misiunilor, luând parte până în acel moment la doar trei dintre ele. Bataine îi explicase că era mai bine să rămână în siguranță, din moment ce nu-și puteau permite să o piardă. În următoarea misiune, însă, avea să participe în mod activ, în sensul că avea ordin să execute un anume Paul Smith, care, conform spuselor lui Bataine, era un trădător infidel ce vindea arme rebelilor din Afganistan. Smith participa la un dineu organizat la Dusit Dubai Hotel, ceea ce le oferea o șansă excelentă de a-l lichida. Qasim făcuse rost de șase invitații. Echipa era formată din Alina și Qasim, plus alți patru membri ai organizației.

Bataine și Alina studiară planurile hotelului.

— Masa ta e a treia de la podium, indică Bataine un semn marcat cu roșu. Sunt patru uși de acces, câte două în fiecare laterală. Ucide-l pe Smith și ieși pe cea mai apropiată ușă. Nu-ți face griji pentru ceilalți. Pot fi înlocuiți cu ușurință, dar nu și dulceața mea. Se aplecă pentru a depune un sărut pe buzele ei. Dacă intervine vreo problemă, îți vor acoperi spatele.

Qasim Rashid, un bărbat cu păr brunet tuns militărește, înalt și destul de masiv, cu ochi înguști și o idee oblici, își făcu apariția îmbrăcat complet în negru.

— Discursul începe imediat după ce se servește masa, spuse fără să-și ridice privirea de la planurile hotelului.

Alina înclină din cap, întipărindu-și în minte poziția fiecărei uși de acces în parte.

— Să ai o mașină pregătită.

— Sigur că da, zâmbi Qasim, ridicându-și privirea la ea. Misiunea ta e foarte importantă pentru cauză.

Alina întinse mâna pentru a lua pistolul de pe masă. Îi verifică încărcătorul, apoi îl introduse în tocul de la subraț. Deasupra își puse o haină lungă, neagră, ajustând pistolul în așa fel încât să nu fie vizibil. Într-unul dintre revere avea atașat un microfon. Își introduse casca de culoarea pielii într-o ureche.

— Suntem gata?

Bataine se lipi de ea, înfășurându-i un braț în jurul taliei. Pentru o fracțiune de secundă, prin fața ochilor îi trecu încă un fragment ciudat de amintire încețoșată...

Bataine privind-o cu ochi reci, apropiindu-se de ea cu precauție de parcă ar fi un animal sălbatic periculos...

Imaginea se evaporă la fel de brusc precum apăruse. Alina se încruntă, interzicându-și absolut orice fel de gând. Mintea îi deveni opacă.

— Hai să mergem.

Pe măsură ce ne apropiem de Dusit Dubai Hotel, traficul devine tot mai greoi, ceea ce înseamnă că vor participa mulți invitați la dineu. Portarul îmi zâmbeste când intrăm, dar îi simt ochii în ceafă după ce trec de el.

Scanez holul cu privirea în timp ce ne apropiem de sală. Un bărbat brunet îmbrăcat într-un costum bleumarin stă pe o canapea și citește un ziar. Își ridică ochii și-mi aruncă o privire fugară, apoi își întoarce atenția la ziarul lui. Îmi pare extrem cunoscut... Unde l-am mai văzut oare? Mă opresc brusc, continuând să privesc în jurul meu. Alți oameni par să-mi arunce priviri fugare, nimic exagerat, ca din întâmplare.

Qasim se oprește în fața mea și se întoarce pe călcâie să mă privească.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă cu voce joasă.

— Ceva e-n neregulă, îi răspund, știind instinctiv că pășim într-o capcană. Îmi strecur mâna în haină, simțind că trebuie să-mi scot pistolul. Cred că ar trebui să abandonăm...

— Acum, când suntem atât de aproape? comentează Qasim pe un ton nemulțumit. Știi cât am muncit să ajungem aici?

Portarul se îndreaptă în direcția noastră, la fel și alți patru bărbați care discută animat între ei. Privesc peste umăr și văd că până și bărbatul brunet s-a ridicat de pe canapea și se apropie de noi. Totul se întâmplă calm și natural, fără greșeli, dar ne înconjoară încet și foarte sigur. Tipii ăștia nu sunt amatori, ci profesioniști. Îi pun o mână în piept lui Qasim și-l împing în direcția intrării.

— Fugi!

Îmi extrag pistolul din haină și trag în direcția celor patru bărbați, dar n-aș putea spune de ce țintesc în mod deliberat deasupra capetelor lor. Se trântesc la pământ, în timp ce Qasim o rupe la fugă spre ieșire.

— Toată lumea jos! strigă o voce de bărbat din spatele meu.

Pivotez și îndrept pistolul către bărbatul brunet. Nu are nicio armă în mână și nu face niciun gest, doar mă privește cu ochi strălucitori, ridicându-și bărbia într-un gest sfidător și dureros de familiar.

Mâna în care țin pistolul începe să-mi tremure. Nu pot să-l împusc... îl cunosc de undeva, chiar dacă nu-mi pot aminti numele lui. Atenția mi-a fost distrasă numai pentru câteva secunde, dar știu că mă află într-o poziție vulnerabilă. Percep mișcare cu coada ochiului în dreapta mea și cineva mă apucă de încheietură, smulgându-mi pistolul din mână. Într-o fracțiune de secundă, sunt imobilizată la podea. Cineva îmi smulge microfonul de la reverul hainei.

— Ușor, n-o răniți, spune bărbatul brunet de undeva din spatele meu.

Mă zbat furioasă, în timp ce un alt bărbat se apropie de mine, cu o seringă în mână.

— Țineți-o nemișcată.

Mă zbat cu furie și simt cum mi se pun cătușe la mâini și picioare. Bărbatul cu seringă își înfinge mâna în părul meu și-mi întoarce capul în așa fel încât să-mi expună gâtul. Simt când introduce acul și mă injectează cu ceva. Privirea mi se încețoșează și nu-mi mai pot coordona mișcările. Trag aer în piept, încercând să lupt împotriva efectelor drogului. Căldura mi se întinde cu rapiditate prin corp, urmată de o amorțeală plăcută. Nu mai simt nici măcar cătușele. Frica și disperarea dispar. Îmi dispăre până și corpul. Unde, habar n-am și nici nu-mi mai pasă, pentru că ceva s-a rupt în mine și mintea mi s-a distanțat ca un balon scăpat din mâna unui copil. Plutesc în aer, liberă și fără griji. Nimeni nu mă mai poate atinge. N-o să le permit. Nici măcar nu le mai pot auzi vocile. Îmi pierd rapid cunoștința, în timp ce mintea mi se rătăcește printre nori opaci și pufoși ce-mi sufocă toate gândurile. Sunt mai ușoară decât aerul, plutesc printre umbrele care mă înconjoară. Întunericul se apropie și mă întâmpină cu blândețe. M-am întors pe un târâm familiar.

Bărbatul brunet îmi apare în raza vizuală.

— Totul o să fie bine, Alina. Nu te mai împotrivi.

De unde știe cum mă cheamă și de ce nu-mi pot aminti numele lui? Ar fi trebuit să-i ucid pe toți, mă gândesc înainte de-a mă scufunda în întuneric.

Momentul în care Alina își pierdu cunoștința fu unul extrem de dificil pentru Marius Stephano, agent special al Brigadei Antitero din cadrul CIA, chiar dacă știa prea bine că nu există altă soluție. Avuseseră noroc. Al'Qaeda căzuse în plasă, expunând-o complet pentru prima oară de când o luaseră prizonier cu un an în urmă.

Un an în care Elite presupusese că fusese torturată și apoi executată. Până când începuseră să primească tot felul de informații bizare de la surse de încredere care o identificau drept creierul din spatele unor atentate teroriste recente. După o lungă dezbateră în spatele ușilor închise, Brett Taylor, omul care conducea organizația Operațiuni Antiteroriste Ultra-Secrete Elite, fusese cel care alcătuiuse un plan pentru a o recupera.

Paul Smith, un diplomat american implicat în acțiunile umanitare din Afganistan, făcea uz de întreaga influență de care dispunea pentru a-i discredita pe teroriștii islamici. Drept rezultat, numele lui era primul pe lista neagră a organizației Al'Qaeda. Câteva informații referitoare la dineul fals plasate în puncte cheie îi convinseseră să atace, expunând-o pe Alina pentru prima oară în mod public.

Totul mersese ca pe roate, chiar dacă ea simțise imediat că ceva era în neregulă. Reușiseră să mai rețină alți patru membri ai celei, dar asta nu avea nicio importanță. O recuperaseră pe Alina și asta era cel mai important. Ceea ce-l îngrijora, însă, era faptul că habar n-aveau cât din Alina rezistase lungului proces de îndoctrinare și spălare pe creier. Nu avea nicio îndoială că Bataine nu se dăduse înapoi de la nimic pentru a o controla din toate punctele de vedere. Spera doar că procesul nu era ireversibil.

Își încrucișă brațele la piept, îndreptându-și privirea către Roger Hasley, directorul Brigadei Antitero din cadrul CIA, un bărbat abia trecut de șaizeci de ani, cu ochi de un albastru pătrunzător și-o statură încă impozantă.

— Cu ce ai injectat-o?

— Un sedativ extrem de puternic, răspunse șeful său în timp ce așeza cu grijă seringă într-o cutie neagră din plastic. O să doarmă pe toată perioada transportului.

Milano, Italia

După cum preconizase Roger, Alina nu-și recăpătă cunoștința pe toată durata zborului înapoi la Milano. De la aeroport fu transferată într-o dubă de culoare bleumarin cu geamuri fumurii care nu se îndreptă spre sediul Elite, ci în partea opusă a orașului, oprind în fața unei vile cu arhitectură victoriană. Porțile securizate se deschiseră fără niciun zgomot și duba pătrunse în curtea spațioasă, parcând în dreptul ușii de la intrare.

Doi agenți o purtară pe brațe în interiorul vilei, cu Roger deschizându-le drumul și Marius urmându-i. Roger deschise o ușă și le făcu semn celor doi agenți s-o așeze pe Alina pe un pat de spital.

Marius rămase în prag, dându-se la o parte pentru a-l lăsa să iasă pe unul dintre agenți. Celălalt îi scoase cătușele de la mâini și de la picioare Alinei, imobilizând-o apoi cu ajutorul altor seturi prinse de zăbrelele metalice ale patului. Încercă cu mișcări experimentate fiecare set în parte, privindu-l apoi pe Roger peste umăr.

— E în siguranță.

— Perfect, înclină Roger din cap. Stai de pază la ușă. Te chem dacă am nevoie de ajutorul tău.

Agentul dădu din cap și părăsi camera. Marius îl lăsă să iasă, apoi pași înăuntru și închise ușa după el. Se apropie de pat, privind-o pe Alina cu o expresie neutră. Nu putea face nimic altceva pentru că era supravegheat la rândul lui. Dacă le permitea să-i observe furia ce-l măcina pe dinăuntru, totul era pierdut. Așa că era nevoit să devină o reflexie ascunsă în umbra unei oglinzi. Se pricepea la oglinzi și umbre. Existau lucruri pe care le putea observa, dar nu avea voie să le atingă. Erau mult prea prețioase. Prea îndepărtate. Și așa trebuia să rămână, cel